

مرکز مجرب از امام صادق علیه السلام

معنی الأديب (اذ و اذا)

مبحث «اذ و اذا»

جلسه ۶

استاد وافى

دائم الاضافه بودن «اذ»:

۱. کلمه «اذ» همیشه دائم الاضافه به جمله یا مفرد است.
۲. مضاف اليه می تواند جمله اسمیه، یا فعلیه باشد که جمله فعلیه باید ماضی باشد، البته گاهی ماضی معنوی است و لفظاً مضارع است.
۳. گاهی جمله مضاف اليه حذف می شود و تنوین عوض آن می آید: (يَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ

مثال: (إِلا تنصروه فقد نصره الله إِذْ أخرجهم الذين كفروا ثانی اثینن إِذْ هما فى الغار إِذْ يقول لصاحبه لا تحزن إن الله معنا)

کلمه «اذا»:

۱- برای مفاجات

ویژگی های اذای مفاجات:

الف: مختص به جمله اسمیه

ج: در ابتدا قرار نمی گیرد

نظریات در مورد اذا فجائیه:

الف: حرف نزد اخفش است

ج: ظرف زمان نزد زجاج

۲ - برای غیر مفاجات

ب: بی نیاز از جواب

د: به معنی حال به اعتبار ماقبلش است

ب: ظرف مکان نزد مبرد